

Strombers, la terra de la festa il·legal

Després de 20 anys de brega en la ruta per les festes majors, la banda presenta el festiu 'Stromberland'

Strombers | Carles Rodríguez

Després de 20 anys de brega en la ruta per les festes majors, la banda bagenca **Strombers** reinventa el concepte pioner de la 'patxanga'. La seva sonoritat original es reivindica en un territori rocker i festiu, *Stromberland* (Strombers Records, 2018), un vuitè disc que promet cançons per cantar i ballar arrelades a la terra i la cultura popular. Després de la castellera "Tocar el cel amb la mà", la formació obre una nova etapa amb la col·laboració de **Txarango** i **La Pegatina** i el seu nou himne, "El poble català". Aquí podeu llegir un tastet de l'entrevista publicada a l'*Enderrock* 271, del mes de febrer.

"El poble català" segueix el mateix camí que va deixar "Tocant el cel amb la mà", amb tan bona acollida per la seva vinculació amb el món casteller. Com feu créixer la relació amb la festa popular?

Toni Company: "Tocant el cel amb la mà" ha marcat la nova era de **Strombers**.

Ferran Gallart: Arran d'aquella cançó hem estat en contacte amb moltes colles castelleres d'arreu de Catalunya. La primera va ser la dels Minyons de Terrassa, perquè les imatges del videoclip les vam gravar en el seu assaig. Però que quedi clar que la cançó va dedicada a tot el món casteller, malgrat la seva rivalitat [riu].

Ja fa dues dècades que Strombers funciona. Com recordeu els primers anys?

T.C: Hi ha una mica de llacuna amb la data d'inici, perquè vam tenir un problema amb un mànager i la discogràfica amb qui havíem de gravar el primer disc. Vam trencar amb ells i per això ens vam dir **Strombers** a partir del 2000, tot i que ja portàvem junts el Ferran i jo des del 1997 com a duet. De fet, ens vam conèixer en un casament...

F.G: Era el casament d'un amic que em va demanar que li busqués uns músics per a la seva festa. Li vaig dir que jo no dominava el tema BBC, que era d'un altre sector... Però al final l'un per l'altre vaig arribar a contactar amb gent com Toni Company, que ja feia deu anys que tocava patxanga, havia tingut grups i ens coneixíem d'haver coincidit a festivals i concursos. Així que tots plegats vam acabar cantant i tocant en aquell casament.

T.C: Jo anava sol a tocar a casaments, festes majors i a tot arreu. Era una època en què hi havia molta feina. Jo tenia controlat el Ferran Gallart, perquè havíem coincidit participant a concursos, cadascú amb el seu grup... i sempre guanyaven ells [riu]. Jo ja tocava amb **Irreverentes** i ell amb **Lapsus** (però no els actuals, sinó una banda d'Avinyó, on també hi havia **Santi Careta** i tres Dept.).

La fórmula original de Strombers us situa com a pioners de la 'patxanga'?

T.C: Des del principi vam apostar per l'estil de la 'patxanga', que ens criticaven molt pel fet de ser música festiva, perquè als anys noranta es menyspreava tot el que no fos 'rock català'. En la nostra línia hi havia altres grups com **Dusminguet** i **Ojos de Brujo**... però no eren bandes que realment ens influïssin molt. El gran canvi en la composició del grup i la nova imatge de **Strombers** l'hem aplicat al nou disc, *Stromberland*. Durant tots aquests anys havíem anat tastant, però tant el disseny com el disc i les cançons... per primera vegada flueixen i tot és més fàcil de crear.

F.G: Tal com diu en Toni, les cançons sempre passen un doble filtre, per si entren al disc o no, i aquest cop a la primera hem vist clarament que hi entraven totes.

No heu perdut mai però la vinculació del grup amb les festes populars?

T.C: La vinculació ens ve de manera natural i és històrica, perquè ja va començar amb "La nit de Sant Joan", inclosa al segon disc, que parlava d'una història que ens havia passat. I a partir d'allò van sortir més cançons...

F.G: Les festes populars formen part de nosaltres, som gent de festa, ens agrada la cultura i les festes majors.

La festa major és el vostre territori com a circuit musical natural?

T.C: El circuit de festes majors no deixa de ser el de moltes bandes catalanes. Nosaltres dos vam començar tocant amb un duet de patxanga anomenat **Lucky Lucke**. Va ser el millor banc de proves per compondre junts i saber si la gent ballava després en directe. D'aquí van sortir temes inclosos al primer treball com "Calle caramelo", "El coche de Manolo" o "Borracha". En qüestió d'un any ja hi havia gent esperant que toquéssim aquestes cançons als concerts quan encara no estaven ni gravades.

F.G: Aquell duet va ser la primera espurna de **Strombers**. Si parlem tant de festes és perquè hem crescut amb aquest ambient.

Les vostres cançons també han estat una presa de consciència de l'actualitat.

F.G: El tema "El poble català" del nou disc té a veure amb la cultura popular però també amb el procés polític i l'actualitat. És una cançó per agafar forces. Ahir mateix en un xat amb gent del poble parlàvem de què s'ha de fer, en quin moment som... Hi havia des del més radical que parlava de lluita armada fins al més moderat. I, al final, la conclusió va ser fer com Pep Guardiola, seguir la mateixa estratègia que amb el futbol i buscar el nostre espai en aquesta lluita. L'enemic té més força però no hem d'anar al seu terreny, cal paciència i persistència per guanyar el partit.